

стието. И съ тази възра 16 годишниятъ Добри, въпрѣки крайната сиромашия, решава да излѣзе отъ Сливенъ на пѣтъ къмъ тази обетована страна.

На пѣтъ за Русия. — Презъ 1838 година Чинтуловъ съ петъ гроша, които бедниятъ му баща можалъ да отдѣли съ последни усилия, трѣгва за Търново, изпроводенъ отъ просълзената си майка до Джанъ-куртаранъ. Тѣгата по майката и родина следъ тази трогателна раздѣла, засѣда дълбоко въ душата на поета и нѣколко години по-късно, въ Одеса, свещениятъ образъ на майката се възправя, за да му нашепне, примирена, най-нѣжнитѣ трепети и повели на майчиното сърдце —

Прощавай, синко, много здраве,
Едничка рожба на свѣтътъ;
Така сѣдбата намъ направи —
Синъ съ майка да се раздѣлятъ.

Душата ти не ще забрави
Това що ти хортувахъ азъ.
Върви носи си много здраве
И споменувай пакъ за насъ.

Следъ като продължилъ пѣтя си покрай село Бинкосъ—Хаинъ-боазкия проходъ презъ Балкана Чинтуловъ се спрѣлъ най-напредъ въ будното балканско градче Елена. Отъ тукъ сѣщата година той отива въ Търново, кждето се училъ шестъ месеца, като въ сѣщото време слугувалъ.

Въ Търново Чинтуловъ спестилъ нѣкоя пара и къмъ края на 1838 година заминава за Букурещъ, кждето се училъ на грѣцки при учителитѣ брата Христиди, които били по народносъ българи, но се гърчечали. По това време, на пѣтъ за Одеса, презъ Букурещъ минава Захари Княжевски, по-после замѣстникъ на Неофитъ Рилски въ Габровското училище, единъ отъ буднитѣ български учители, изпратенъ отъ Търновското училищно настоятелство да се учи въ Русия. Княжевски се среща съ Чинтулова, съобщава му, че руското правителство отпуска стипендии за бедни и способни българчета и го съветва да отиде въ Русия. Подъ влиянието на тия разговори Чинтуловъ се отправя за Одеса. На пѣтъ за Одеса той спира въ Браила при своя богатъ съгражданинъ и благодетель Димитъръ Диамандиевъ,